

УДК (477)343.8:342.518

М.М. ЯЦИШИН, канд. іст. наук, доц., Волинський національний університет імені Лесі Українки

УЧАСТЬ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ Й ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В СТАНОВЛЕННІ КРИМІНАЛЬНО- ВИКОНАВЧОЇ СИСТЕМИ

Ключові слова: Кабінет Міністрів України, органи державної влади, кримінально-виконавча система

Відповідно до ст.113 Конституції України, Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Тому цілком логічною видається принципова відповідальність цього органу за наслідки виконавської діяльності як по вертикалі, так і по горизонталі усього спектру органів виконавчої влади – міністерств, відомств, у тому числі і їх підрозділів, до переліку яких входять, зокрема, й органи виконання покарань Державної кримінально-виконавчої служби України. Така відповідальність закріплена у ст.116 (п.9) Конституції України, яка зобов'язує Кабінет Міністрів України спрямовувати і координувати роботу міністерств, інших органів виконавчої влади [1, с.32-33].

Оскільки предметом нашого дослідження є становлення кримінально-виконавчої системи, у статті ставиться мета дослідити й висвітлити роль Кабінету Міністрів України й інших органів виконавчої влади в реалізації єдиної державної політики у сфері виконання кримінальних покарань, налагодженні дієвого державного контролю за діяльністю персоналу установ і органів виконання покарань, зокрема, в частині захисту прав і свобод засуджених, проголошених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами України.

Новизна статті полягає в узагальненні до-

свіду нормотворчої діяльності Кабінету Міністрів України з удосконалення діяльності кримінально-виконавчої системи. На думку провідних вчених-юристів (М.І. Бажанов, І.Г. Богатирьов, А.П. Гель, О.М. Джужа, В.Г. Лукашевич, В.О. Навроцький, А.Х. Степанюк, В.М. Трубников, І.С. Яковець та ін.), вирішення даної проблеми на сучасному етапі державотворення визначається не стільки нарощуванням кількості нормативно-правових актів центрального органу виконавчої влади з питань виконання покарань, скільки безумовним дотриманням суб'єктами й учасниками діяльності по виконанню покарань Конституції України, інших законів, прийнятих на її основі, крім того, відомчих нормативних актів, що регулюють порядок виконання й умови відбування покарання і які є нині чинними. Ініціатива за суворим дотриманням законності у цій сфері повинна, у першу чергу, забезпечуватись Кабінетом Міністрів України. Тим більше, історично склалося так, що саме цей вищий орган у системі органів виконавчої влади започаткував реформування кримінально-виконавчої системи і кримінально-виконавчого законодавства.

Так, постановою Кабінету Міністрів УРСР від 11.07.1991 р. № 88 «Про основні напрями реформи кримінально-виконавчої системи в Українській РСР» визначені та схвалені основні напрями реформування кримінально-виконавчої системи України. 05.08.1992 р. Кабінетом Міністрів України прийнято постанову № 448 «Про поліпшення діяльності установ кримінально-виконавчої системи». У 1994 р. постановою Кабінету Міністрів України від 26.01.1994 р. № 31 затверджено «Програму приведення умов тримання засуджених, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, а також осіб, що тримаються у слідчих ізоляторах і лікувально-трудовах профілакторіях, у відповідність з міжнародними стандартами» [2, с.83-84].

Наприкінці 90-х років ХХ – на початку ХХІ ст. Кабінет Міністрів України приймав активну участь у створенні Державного де-

партаменту України з питань виконання покарань, розробці нового Кримінального кодексу України та Кримінально-виконавчого кодексу України.

Оскільки процес реформування кримінально-виконавчої системи тривав, 15.02.2002 р. Урядом України було прийнято постанову № 167 «Про затвердження Програми подальшого реформування та державної підтримки кримінально-виконавчої системи на 2002-2005 роки» [3]. Судячи зі змісту Програми, йшлося, перш за все, про соціальну переорієнтацію виконання Кримінальних покарань з урахуванням міжнародного досвіду, принципів гуманізму, законності, демократизму, справедливості, диференційованого та індивідуального виховного впливу на засуджених за рахунок реорганізації системи виконання покарань.

Програма складалася із шести наступних розділів: «Загальні положення», «Вдосконалення законодавчої бази», «Організаційні заходи», «Поліпшення умов відбування покарань та медичного забезпечення осіб, які тримаються в місцях позбавлення волі», «Сприяння діяльності підприємств кримінально-виконавчої системи», «Удосконалення роботи з кадрами», які й визначили чотири основних напрямки реформування системи:

- поліпшення нормативно-правового регулювання діяльності кримінально-виконавчої системи;
- зміцнення матеріальної бази органів і установ виконання покарань;
- поліпшення умов утримання ув'язнених, запровадження нових форм і методів роботи із засудженими, посилення виховного впливу на них, забезпечення ефективної соціальної адаптації;
- поліпшення кадрового забезпечення органів і установ виконання покарань.

Передбачалося докорінно змінити умови утримання ув'язнених, порядку виконання і відбування покарань, приведення умов утримання ув'язнених та засуджених у відповідність до міжнародних стандартів, згідно з ратифікованими Україною конвенціями, та

чітке регулювання питань матеріально-побутового і медико-санітарного забезпечення, надання засудженим психологічної педагогічної допомоги, а також суттєво поліпшити роботу з добору, підготовки, виховання кадрів кримінально-виконавчої системи, їх соціальний і правовий захист, зміцнити матеріально-технічну базу власних навчальних закладів, розробити посадові кваліфікаційні вимоги до основних категорій працівників, на підставі яких здійснювати ретельний відбір кадрів для органів і установ виконання покарань.

Як бачимо, на відміну від законодавчих актів і нормативно-правових напрацювань щодо реформування і удосконалення кримінально-виконавчої системи, прийнятих у попередні роки, аналізовану вище постанову Кабінету Міністрів України можна вважати першою серйозною спробою конкретно зайнятися реформуванням як самої системи, так і кримінально-виконавчої галузі права.

Тому цілком логічним результатом реалізації заходів, передбачених у другому розділі цієї Програми, стало прийняття 11.07.2003 р. Верховною Радою України Кримінально-виконавчого кодексу (КВК) України, який набув чинності з 01.01.2004 р., і в якому вперше на рівні закону отримали визначення загальноправові та галузеві специфічні принципи кримінально-виконавчого законодавства. Їх закріплення – це практичне втілення в життя загально визначених концептуальних положень про демократизацію, гуманізацію, диференціацію та індивідуалізацію виконання кримінальних покарань з урахуванням досягнень сучасної науки.

Крім того, реалізація організаційних заходів Програми, викладених у її розділі 3, призвела до суттєвих позитивних змін у структурі органів та установ виконання покарань, що знайшло правове закріплення у Законі України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» (23.06.2005 р., № 2713-IV). Відповідно до ст.7 Закону, центральний орган виконавчої влади з питань виконання покарань (яким нині є Державний

департамент України з питань виконання покарань, далі – Департамент), утворюється, реорганізується та ліквідується Президентом України за поданням прем'єр-міністра України, що слід розглядати як законодавче закріплення законотворчої і нормотворчої ініціативи Кабінету Міністрів України у кримінально-виконавчій сфері. Це підтверджують і прикінцеві положення закону (розділ VII), п.4 яких зобов'язує Кабінет Міністрів України у тримісячний строк після набрання чинності цим Законом:

- подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

- привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

- відповідно до своєї концепції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

- забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом [4, с.264].

На виконання цих рішень Кабінет Міністрів України, Департамент, галузеві міністерства й відомства зайнялися переглядом усієї діючої нормативно-правової бази кримінально-виконавчої служби на предмет її удосконалення: скасування і відміни значної частини актів, що дісталися у спадок від радянського законодавства, а також прийнятих на початку 90-х років, та творення нових у відповідності з вимогами Конституції України, законів України, міжнародно-правових актів для забезпечення виконання завдань Державної кримінально-виконавчої служби.

Так, Кабінет Міністрів України своєю постановою від 03.08.2006 р. за № 1090 затвердив «Державну програму покращення умов тримання засуджених та осіб, взятих під варту, на 2006-2010 роки». Як зазначено в Загальних положеннях, необхідність прийняття такої Програми викликана тим, що матеріально-технічна база установ виконання покарань та слідчих ізоляторів і умов тримання засуджених та осіб, взятих під варту, не по-

вною мірою відповідають вимогам Кримінально-виконавчого кодексу України, Закону України «Про попереднє ув'язнення», Загальної декларації прав людини, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, Європейської конвенції про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню, Мінімальним стандартним правилам поводження з ув'язненими та Європейським в'язничним правилам, про що неодноразово відзначали Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, представники Європейського комітету з питань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню, експерти Ради Європи, громадські правозахисні організації.

Протягом останніх років діяльність установ виконання покарань та слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби, в яких тримається майже 180 тис. осіб, фінансується у розмірі не більше 40 відсотків мінімально необхідної потреби. Потребує вирішення розміщення осіб, засуджених до довічного позбавлення волі, кількість яких зростає щороку на 110-125 осіб. Більшість режимних корпусів слідчих ізоляторів, які збудовано понад 50 років тому, перебуває у незадовільному технічному або аварійному стані і малопридатна для подальшого тримання осіб, взятих під варту. Кількість осіб, що тримаються в слідчих ізоляторах, у деяких регіонах перевищує кількість місць на 4 тис., що суперечить вимогам Закону України «Про попереднє ув'язнення» [4, с.556-565].

Актуальною залишається проблема приведення у відповідність з вимогами санітарного та кримінально-виконавчого законодавства закладів охорони здоров'я Державної кримінально-виконавчої служби, в яких кількість хворих засуджених перевищує кількість місць на 2,5 тисячі. Внаслідок тривалої експлуатації у незадовільному стані знаходиться значна частина медичної техніки та виробів медичного призначення у заходах охорони здоров'я, стаціонарного обладнання

їдалень та банно-пральних комбінатів, транспортних засобів, а також технологічного устаткування. Забезпечення загальноосвітнього та професійно-технічного навчання в установах виконання покарань також потребує створення належної матеріально-технічної бази [5].

На розв'язання перелічених та інших проблем спрямовувалась аналізована нами Програма, основною метою якої є приведення умов тримання засуджених та осіб, взятих під варту, у відповідність з вимогами законодавства та європейськими нормами і стандартами, забезпечення безумовного дотримання прав людини і громадянина в місцях позбавлення волі, стабільного функціонування органів, установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, підприємств, закладів охорони здоров'я і навчальних закладів Державної кримінально-виконавчої служби.

Визначено конкретні напрямки діяльності для досягнення поставленої мети, а саме:

- удосконалення системи організаційно-правового забезпечення функціонування Державної кримінально-виконавчої служби;
- приведення умов тримання, медико-санітарного і побутового забезпечення засуджених та осіб, взятих під варту, у відповідність з вимогами законодавства;
- зміцнення матеріально-технічної бази навчальних закладів, сприяння діяльності підприємств Державної кримінально-виконавчої служби;
- оновлення і утримання в належному стані об'єктів інженерного забезпечення, інженерно-технічних засобів охорони та зв'язку.

Для виконання основних завдань Програми Кабінетом Міністрів України передбачено відповідне фінансування. Орієнтовний обсяг коштів державного бюджету становить 2262471,8 тис. гривень.

У заключній частині Програми (Очікувані результати) Кабінет Міністрів України акцентує увагу на першочерговому приведенні умов тримання засуджених та осіб, взятих під варту, у відповідність з вимогами законодавства та виконання міжнародних зобов'язань України з дотримання прав людини і громадянина; забезпеченні стабільного функціонування органів, установ виконання покарань, слідчих ізоляторів, підприємств, закладів охорони здоров'я та навчальних закладів Державної кримінально-виконавчої служби; поліпшенні медико-санітарного забезпечення засуджених та осіб, взятих під варту; забезпеченні реалізації прав засуджених на гуманне ставлення і повагу їх гідності, охорони здоров'я, особистої безпеки, освіти, праці [4, с.324-326].

На перший погляд, структура основних програмних заходів багато в чому схожа з програмними документами президентської Комплексної цільової програми боротьби зі злочинністю на 1996-2000 роки. Але якщо в Комплексній цільовій програмі питанням удосконалення кримінально-виконавчої системи відведено лише окремих розділ (р.8), з акцентом на кримінологічне попередження та заходи щодо його забезпечення, то в Програмі Кабінету Міністрів України з метою надання державної підтримки кримінально-виконавчій системі в умовах її реформування переглянуто і визначено основні завдання по кожному із найбільш важливих напрямків діяльності Державної кримінально-виконавчої служби, починаючи з удосконалення системи її організаційно-правового забезпечення, і завершуючи визначенням орієнтовного обсягу фінансового забезпечення Програми в процесі складання проекту Державного бюджету України на відповідний рік.

Оскільки Кабінет Міністрів координує роботу і контроль за виконання Програми поклав на Державний департамент з питань виконання покарань, останній значно активізував роботу по перегляду старої і створенню нової нормативно-правової бази кримінально-виконавчої служби, видавши 40 наказів, у тому числі 11 наказів, що стосуються удосконалення організаційних засад діяльності кримінально-виконавчої системи України, 10 наказів, якими затверджено нові нормативно-правові акти, що регулюють порядок вико-

нання і відбування усіх видів покарань, 4 накази, які регулюють порядок виконання та відбування покарань не пов'язаних із позбавленням волі, аналогічно 11 – у виді позбавлення волі, 4 накази про порядок звільнення від відбування покарання й соціальну адаптацію звільнених від відбування покарання. Процес цей продовжується. У ньому приймають участь також галузеві міністерства.

Таким чином відбулося закріплення законодавчої і нормотворчої ініціативи за виконавчими органами державної влади – безпосередніми учасниками кримінально-виконавчого процесу.

Так, наприклад, у зв'язку з прийняттям Кримінально-виконавчого кодексу України, з метою врегулювання виконання покарань, не пов'язаних із позбавленням волі, та здійснення контролю щодо осіб, засуджених до таких покарань, Департамент спільно з Міністерством внутрішніх справ України видали наказ «Про затвердження Інструкції про порядок виконання покарань, не пов'язаних з позбавлення волі, та здійснення контролю щодо осіб, засуджених до таких покарань» від 19.12.2003 р. № 270/1560, визнавши такими, що втратили чинність, аналогічні Тимчасові інструкції, затверджені у попередні роки.

У цій Інструкції, що складається з п'яти розділів, відповідно до статті 13 КВК України визначаються порядок виконання покарань у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, громадських робіт і виправних робіт та здійснення контролю щодо осіб, засуджених до таких покарань, здійснення контролю за поведінкою осіб, звільнення від відбування покарання з випробуванням, звільнених від відбування покарання вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до трьох років, організації роботи підрозділів кримінально-виконавчої інспекції щодо направлення осіб, засуджених до покарання у виді обмеження волі, до кримінально-виконавчих установ відкритого типу.

Відповідно до статті 322 Кодексу України

про адміністративні правопорушення визначається порядок виконання адміністративного стягнення у виді виправних робіт [4, с.435-475].

Актуальними і своєчасними слід вважати також наказ Міністерства освіти і науки України та Департаменту «Про затвердження Положення про умови навчання та отримання базової та повної загальної середньої освіти, засудженими до позбавлення волі, у загальноосвітніх навчальних закладах при установах кримінально-виконавчої системи», «Положення про умови навчання та отримання базової та повної загальної середньої освіти особами, засудженими до позбавлення волі, у загальноосвітніх навчальних закладах при установах кримінально-виконавчої системи» від 01.03.2002 року № 154/55; наказ Департаменту, Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства праці та соціальної політики України «Про порядок взаємодії органів і установ виконання покарань, територіальних органів внутрішніх справ та центрів зайнятості населення щодо надання особам, які звільнені від відбування покарання, допомоги в трудовому і побутовому влаштуванні, соціальній адаптації» від 12.12.2003 року № 250/1562/342; наказ Департаменту «Про затвердження Інструкції про порядок подання до Секретаріату Президента України матеріалів з питань помилування та виконання указів Президента України про помилування» від 16.05.2006 року № 93 та деяких інших наказів і розпорядження, які суттєво розширили нормативно-правову базу кримінально-виконавчої системи.

Упродовж 2005-2008 років активізували роботу в цьому напрямку й органи виконавчої державної влади на місцях. Так, наприклад, на виконання постанови Кабінету Міністрів України від 03.08.2006 р. № 1090 «Про затвердження Державної програми покращення умов тримання засуджених та осіб, взятих під варту, на 2006-2010 роки», розпорядженням голови Житомирської обласної державної адміністрації від 05.10.2006 р. № 355, з метою дотримання вимог чинного за-

конодавства в частині залучення програми соціально-економічного розвитку області, затверджено «Регіональну програму створення нових робочих місць для засуджених на 2006-2010 роки».

Програма зобов'язує Управління Державного департаменту України з питань виконання покарань, міськвиконкоми, райдержадміністрації, міжвідомчі комісії з розроблення номенклатури і визначення обсягів поставок продукції, що буде виготовлятися установами кримінально-виконавчої системи і закуповуватися для регіональних потреб за рахунок місцевих коштів, тендерні комітети галузевих управлінь облдержадміністрації, головне управління економіки та головне управління промисловості та розвитку інфраструктури облдержадміністрації забезпечити розробку та затвердження обсягів поставок продукції, виробленої на підприємствах установ виконання покарань області, для регіональних потреб; рекомендувати підприємствам та організаціям різних форм власності регіону розміщувати замовлення на виготовлення продукції та надання послуг промислового характеру на підприємствах установ області; з метою працевлаштування спецконтингенту, сприяння його ресоціалізації та соціальній адаптації після звільнення з місць позбавлення волі, розширити перелік робочих професій, які можуть здобути засуджені в професійно-технічних навчальних закладах при установах виконання покарань; з метою приведення умов тримання засуджених осіб, взятих під варту, у відповідність до чинного законодавства та європейських норм і стандартів, розглянути можливість надання установам виконання покарань гуманітарної допомоги в придбанні будівельних матеріалів, інвентарю, одягу, продуктів харчування, ліків тощо.

На виконання розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.11.2007 року № 1030-р «Про затвердження плану заходів щодо забезпечення соціальної адаптації осіб, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі, на період до 2009 року» Здолбу-

нівська районна державна адміністрація Рівненської області розпорядженням від 29.12.2007 року № 646, з метою покращення соціальної адаптації осіб, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі, затвердила відповідні заходи, якими передбачено забезпечити функціонування мережі центрів соціальної адаптації осіб, спеціальних будинків-інтернатів, соціальних відділень при інтернатних установах і спеціальних гуртожитків з урахуванням фінансових можливостей та надання ними різноманітних послуг (психологічних, соціально-педагогічних, соціально-медичних, соціально-економічних, юридичних, інформаційних) особам, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі, на певний строк, здійснення комплексу заходів щодо сприяння у працевлаштуванні звільнених, підвищення їх кваліфікації чи перекваліфікації, підвищення рівня медичного обслуговування, професійно-технічного навчання тощо [6].

Відповідні нормативні документи (розпорядження, програми, заходи і ін.) розроблялися і приймалися фактично усіма облдержадміністраціями і міськими та районними адміністраціями, зокрема тими, на території яких діють установи кримінально-виконавчої служби. Тобто уся вертикаль державної виконавчої влади продемонструвала бажання і готовність навести лад у системі кримінально-виконавчої служби.

Однак головна вада виконавчої влади – це зволікання у виконанні власних рішень, поки що не приносить відчутних результатів з реформування кримінально-виконавчої служби. Як показало комплексне інспектування установ виконання покарань, проведене за доручення Кабінету Міністрів України від 11.09.2007 р. за № 38745/4/1-07 міжвідомчою комісією, і надалі мають місце суспільно резонансні випадки брутальних порушень прав засуджених, введення у виправні установи спеціальних підрозділів та застосування сили, некомпетентність багатьох посадовців Департаменту, зокрема з актуальних проблем безумовного забезпечення прав і сво-

бод громадян, позбавлених волі, подальшої гуманізації умов відбування покарання, зміцнення законності та правопорядку в місцях позбавлення волі.

Про серйозні недоліки у цій сфері кримінально-виконавчої служби йшлося в неодноразово адресованих Уряду України зверненнях Гельсінкської спілки, до складу якої входять майже 40 найважливіших громадських правозахисних організацій України. Останнє із таких звернень на адресу Уряду, очолюваного Ю. Тимошенко, у грудні 2007 р. містило пропозицію щодо перетворення Державного департаменту з питань виконання покарань у цивільне відомство та перепідпорядкування його Міністерству юстиції України [7].

Все це стало підставою для схвалення Указом Президента України від 25.04.2008 року № 401/2008 «Концепції реформування Державної кримінально-виконавчої служби України», яка визначає основні напрямки реформування кримінально-виконавчої служби, що має забезпечити в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах визначені законодавством порядок і умови виконання покарань та відбування покарання засудженими, запровадити європейські норми у цій сфері шляхом додержання вимог Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та Європейських пенітенціарних правил [8].

Підсумовуючи викладене вище, зазначимо, що забезпечення реальних можливостей для захисту інтересів особи, суспільства і держави шляхом створення умов для виправлення і ресоціалізації засуджених, попередження вчинення нових злочинів особами, взятими під варту, та які відбувають покарання, а також запобігання катуванням та нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню з особами, які тримаються в установах виконання покарань, поступове наближення умов тримання осіб, узятих під варту, та які відбувають покарання, до європейських норм, поліпшення роботи з кадрами кримінально-виконавчої служби, вдо-

сконалення їхньої професійної підготовки є основними пріоритетними напрямками державної, а отже й урядової політики у цій сфері.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України. – Харків : Фоліо, 2008. – 48 с. (із змінами, внесеними згідно із Законом : від 08.12.2004 р., № 2222-IV // ВВР України. – 2005. - № 2. - Ст. 44).

2. Гель А. П. Кримінально-виконавче право України : навч. посібник / А. П. Гель, Г. С. Семаков, І. С. Яковець ; за ред. проф. А. Х. Степанюка. – К. : Юрінком Інтер, 2008. – 624 с.

3. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Програми подальшого реформування та державної підтримки кримінально-виконавчої системи на 2002-2005 роки» : від 15.02.2002 р., № 167 // Офіційний вісник України. – 2002. - № 8. – Ст. 350.

4. Трубников В. М. Збірник нормативних актів з кримінально-виконавчого права України / В. М. Трубников, Ю. В. Шинкарьов. – Х. : Харків юридичний, 2008. - 684 с.

5. Неживець О. М. Організація та ефективність використання праці засуджених до позбавлення волі в умовах реформування кримінально-виконавчої системи / О. М. Неживець [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

http://195.230.158.130/zslc/pages/biblio/visnik/2002_4/neshivez.htm.

6. Заходи щодо забезпечення соціальної адаптації осіб, які відбували покарання у вигляді позбавлення волі, на період до 2009 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rv.gov.ua/sitenew/zdolbunivsk/ua/catalog/item/703.htm>.

7. Олександр Беца: Куди скочується в'язнична система України? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gromada.Lviv.ua/artieles/2008/02/15/607.html>.

8. Указ Президента України «Про Концепцію реформування Державної кримінально-виконавчої служби України» : від

25.04.2008 р., № 401/2008 // Офіційний віс- | Ст. 589.
ник Президента України. - 2008. - № 18. -

Яцишин М. М. Участь Кабінету Міністрів України й органів державної влади в становленні кримінально-виконавчої системи / М. М. Яцишин // Форум права. – 2009. – № 1. – С. 599–606 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-1/09jmmkvc.pdf>

На основі узагальнення наукової юридичної літератури, нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України й органів державного управління проаналізовано процес становлення кримінально-виконавчої системи, показано деякі позитивні зрушення внаслідок її реформування та невирішені питання, зокрема, в налагодженні дієвого державного контролю за діяльністю органів і установ виконання покарань, дотримання ними прав і свобод засуджених, проголошених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами України.

***

Яцишин М.М. Участие Кабинета Министров Украины и органов государственной власти в становлении уголовно-исполнительной системы

На основании обобщения научной юридической литературы, нормативно-правовых актов Кабинета Министров Украины и органов государственного управления проанализирован процесс становления уголовно-исполнительной системы, показаны некоторые положительные сдвиги в результате ее реформирования и нерешенные вопросы, в частности, в налаживании действенного государственного контроля за деятельностью органов и учреждений исполнения наказаний, соблюдения ими прав и свобод осужденных, провозглашенных Конституцией Украины, законами Украины и международными договорами Украины.

***

Iatshyshyn M.M. Partnership of Cabinet of Ministers of Ukraine and State Power Organs in the Establishment of Criminal-Executive System

On the basis of summing up of scientific judicial literature, normative-law acts of Cabinet of Ministers and state power administration organs the process of establishment of criminal-executive system is analyzed, some positive displacements as a result of its reformation and unsettled questions, in particular, in organizing of effective state control under the functioning of organs and establishments of executing punishment, their keeping of rights and freedoms of convicted proclaimed by the Constitution of Ukraine, laws of Ukraine and international treaties of Ukraine are shown.